

РЕШЕНИЕ

№ 31390

гр. София, 25.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **7361** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. К., [дата на раждане] , гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], [улица], ап.4, чрез адв. Г. Х., срещу Отказ от 30.05.2025 г. за издаване на виза, издаден от С. П., завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], И..

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди, че е положил дължимата грижа и е приложил доказателства относно целта и условията на заявеното пребиваване въз основа на покана-декларация от канещо лице. Счита, че административният орган не е мотивирал от фактическа страна и не е доказал основанията за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Поддържа, че е поканен от негов сънародник, който трайно се е установил на територията на Република България - доктор П., като посещенията му било с цел туризъм и опознаване на страната с оглед професията на апликанта на фармацевт. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът Завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], И. – МВнР не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че на 14.05.2025 г. кандидатът е подал заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) до Посолството на Република България в [населено място], И.. Към заявлението е приложена покана-декларация за частно посещение на чужденец в

Република България от името на К. П., ЕГН [ЕГН], гражданин на И., пребиваващ в [населено място], област С., [улица], 1-2; извлечение от лична разплащателна сметка на името на С. К.; лична карта и паспорт на името на кандидата; международна полица за застраховка здравно осигуряване при пътуване.

Постановен е оспореният Отказ от 30.05.2025 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от Завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], И., мотивиран с основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – предоставената информация относно целта и условията на планираното пребиваване и престой не е надеждна.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

В административната преписка не се съдържат данни за връчване на оспорения отказ на С. К., поради което следва да се приеме, че жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.1 ЗЧРБ и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 3 от 16.01.2025 г. на Посланика на Република България в [населено място], И., е възложено на С. Ц. П. – втори секретар, завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в Д., да съставя, подписва и връчва формуляри по образец съгласно Приложения № 7 към чл.34, ал.3 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НРУИВОВР). Предвид издаването на оспорения отказ от С. П. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

По силата на чл.34, ал.1 от НРУИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Процесният отказ е съставен на бланка – образец по приложение № 7 към НРУИВОВР. По аргумент от чл.10а, ал.2 и ал.3 от ЗЧРБ и чл.34, ал.1 от НРУИВОВР отказът за издаване на виза

следва да съдържа мотиви, още повече, че в случая, актът не се позовава на съображения, свързани с националната сигурност. В случая, административният орган се е позовал на основанията за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. От фактическа страна в отказа е възпроизведено законовото съдържание на основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ - предоставената информация относно целта и условията на планираното пребиваване и престой не е надеждна. В случая, мотивите на отказа следва да се считат за допълнени съобразно Тълкувателно решение № 16/75 г. на ВС с тези на отрицателното становище на ДАНС по проведената съгласувателна процедура, обективизирано в Националната визова информационна система по Приложение VI към чл.32 от ВК – т.10 – целта и условията на заявения престой не са обосновани убедително, направените от апликанта изявления относно познанството му с канещото лице не са надеждни и логични. Съдът приема, че същите са твърде общи, необосновани и лишени от конкретика касателно подаденото от кандидата заявление, приложените към него документи и заявената цел на краткосрочното пребиваване. Още повече, че в отрицателното становище на ДАНС изрично е отбелязано, че „няма изготвени писмени документи, относими към проведеното производство“. С други думи, доводите на съгласувания орган, че „изявленията на апликанта относно познанството му с канещото лице не са надеждни и логични“ не са подкрепени с никакви доказателства – напр. за проведени срещи с канещото лице или коментар на приложените към заявлението за виза документи.

По делото е безспорно, че С. К. е подал искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, на основание чл. 14, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. В заявлението изрично е посочено, че целта на пребиваването е „туризъм“, което съответства на основанията по чл. 14, ал. 1 от ЗЧРБ. Основанията за издаване на виза за краткосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че С. К. е представил валиден паспорт, медицинска застраховка за пътуване в чужбина, сключена в държавата на пребиваването му и доказателства за притежавани от него финансови средства. Видно от представеното извлечение от банковата сметка на С. К. в Б. банк, като канещото лице също е потвърдило, че поема издръжката на чуждия гражданин. В съответствие с разпоредбата на чл. 17, ал. 1, т. 4, пр. 2 от Наредбата жалбоподателят е представил и покана-декларация от д-р С. П., който се е задължил да покрие всички възникнали разходи за периода на пребиваване на чужденеца на територията на Република България и е декларирал негов адрес на пребиваване в страната. Целта на пребиваването в България е посочена в изричен документ от 14.05.2025 г. (гърба на л.21), според който д-р С. П. е семеен приятел на семейството на С. К., чийто баща притежава фармацевтичен магазин, а самият апликант е приложил удостоверение за фармацевт на негово име. Пояснението, че целта на посещенията е туризъм не противоречи на обстоятелствата, посочени в документа от 14.05.2025 г. Тези пояснения са подкрепени със съответните писмени доказателства, респ. професията и адреса на пребиваване на канещото лице могат лесно да бъдат проверени. В хода на административното производство не са извършени допълнителни проверки, а мотивите за отказ за общи, преповтарят буквата на закона и не са релевантни към конкретния случай на апликанта.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени доказателства и защо е

приел, че кандидатът за виза не е доказал убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Още повече, че тези документи не са оспорени пред съда относно тяхното съдържание и автентичност.

Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната разпоредба, административният орган може да откаже издаването на краткосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към разглеждания казус, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Противно на изложеното в акта, в него не е извършен фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените изводи, базирана на конкретни факти.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законовa норма на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана в оспорения отказ. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност, както беше посочено по-горе. В този смисъл е и константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на длъжностното лице при Консулска служба в [населено място], И., за ново разглеждане на подаденото от С. К. искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващият, чрез процесуалния си представител не е поискал присъждането на такива, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 69-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. К., [дата на раждане], гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], [улица], ап.4, чрез адв. Г. Х., срещу Отказ от 30.05.2025 г. за издаване на виза, издаден от С. П., завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], И..

ВРЪЩА делото като преписка на длъжностно лице Завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], И., за ново разглеждане на направеното от С. К., [дата на раждане] , искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: